

[Finansministeren.]

faste Ejendomme, maatte kunne give sig Udtryk i de Regler, som det drejer sig om ved Vurderingen til Ejendomsskyld, men som samtidig faar Gyldighed ved Ansættelsen til Formueskat. Nu kunde man spørge: Var det ikke rigtigst at foretage en ny almindelig Vurdering og at lovgive derom? Dette har vi ikke ment vilde være rigtigst, fordi en ny almindelig Vurdering er en meget kostbar Foranstaltning, den koster henimod 2 Mill. Kr., og vi har ment, at det, man ønsker, i alt Fald for største Delen, kan naas paa anden og mindre bekostelig Vis, og det er derfor, nærværende Lovforslag fremkommer.

Som det vil være ærede Medlemmer bekendt, indeholder Loven af 1922 den Regel, at ved de Omvurderinger, der skal ske ex officio, det vil sige obligatoriske Omvurderinger som Følge af Nybygninger, Tilbygninger, Udstykninger o. lign., og ligeledes ved de Vurderinger, der finder Sted som Følge af Ejerens Ønske, lægges den Værdi til Grund, som fandtes ved den sidste almindelig Vurdering; med Hensyn til Grundskyld derimod lægges Værdien i Vurderingsøjeblikket til Grund. Hvorfor gjorde man i 1922 dette Skel, der paa mange Maader kunde synes noget besynderligt? Man gjorde det, fordi Erfaringerne fra de nærmest foregaaende Aar, Krigsaarene, og de første Efterkrigsaar havde vist saa voldsomme Forandringer — det var navnlig Stigninger — i Ejendomsværdien, at der vilde komme en gennemgribende Uligeartethed ind i hele Værdiansættelsen, hvis man ikke ved samtlige Omvurderinger gik tilbage til Tidspunktet for den sidste almindelige Vurdering. Det var, som sagt, navnlig Stigninger, der havde fundet Sted, og det var derfor et almindeligt Ønske hos Ejerne at fast Ejendom at faa indført denne Regel. For Grundskyldens Vedkommende holdt man sig derimod til dette, som i og for sig er det naturlige, at det er Værdien paa Omvurderingstidspunktet, der lægges til Grund, og det gjorde man især, fordi man tænkte sig, at Grundværdiansættelserne vilde kunne blive benyttet til Værdistigningsbeskatning.

Det, her foreslaas, er midlertidig at føre Loven tilbage til det, den var før 1922, saaledes at det ikke blot ved Grundskyldvurderingen, men ogsaa ved Ejendomsskyldvurderingen er Værdien paa Omvurderingstidspunktet og ikke Værdien ved den sidste almindelige Vurdering, der lægges til Grund. Der skabes derved Mulighed for, at de Ejendomsgrupper eller

enkelte Ejendomme, som mener, at Vurderingen er for høj, kan faa denne rettet, og jeg antager, at dette vil ske i ret betydeligt Omfang. Man har derfor ogsaa villet drage Omsorg for, at Omkostningerne ved disse Omvurderinger, der jo bæres af Staten, hvor det er obligatoriske Omvurderinger, men derimod af Rekvirenten, hvor det er Vurderinger, der ikke er obligatoriske, men som forlanges af Skatteyderen, forringes. Den gældende Lov af 1922 bestemmer, at Vederlaget til Vurderingsmændene fastsættes administrativt af Finansministeriet; der staar altsaa ikke noget herom i Lovforslaget, men jeg har fundet det rigtigst i Bemærkningerne til Lovforslaget at nævne, hvilke Ændringer Finansministeriet tænker sig at foretage, for saa vidt Lovforslaget bliver vedtaget. Da man antager, at der vil blive mange Omvurderinger, gaar man ud fra, at Vederlaget vil kunne nedsættes betydeligt, saaledes at man fører det ned til det samme som ved de obligatoriske Omvurderinger. Loven skal gælde Omvurderinger, der finder Sted fra 1. Januar 1927 inklusive og til den næste almindelige Vurdering i 1932; viser det sig saa at være en hensigtsmæssig Ændring, vil den jo kunne gøres permanent.

Da vi gaar ud fra, at der vil melde sig overordentlig mange, som vil forlange Omvurdering, har man ment det nødvendigt at give Vurderingsmyndighederne noget længere Tid til Forberedelse af Vurderingsarbejdet, og derfor er det i Lovforslaget foreslaaet, at Begæring om Omvurdering pr. 1. Januar 1929 skal være indgivet inden 15. November 1928, ellers er Fristen jo den 1. Januar. En Følge af, at denne Bestemmelse er foreslaaet, er, at Lovforslaget maa vedtages hurtigt, og jeg tillader mig derfor, for at der kan blive fornøden Tid for de vedkommende til at gøre op med sig selv, hvorvidt de vil have Omvurdering eller ikke, at bede det høje Ting om en hurtig Behandling af Lovforslaget.

Justitsministeren (Rytter): Jeg har den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Borgerlig Straffelov*. Da Lovforslaget blev fremsat i forrige Rigsdagssamling, udtalte jeg, som ærede Medlemmer maaske vil erindre, at det ikke var Mening, at det skulde til Behandling, men at det blev fremsat, for at man i de interesserede Kredse kunde udtale sig om det, saaledes at det var lettere for Tingets Medlemmer at tage Standpunkt dertil. I Henhold til de Udtalelser, jeg fremsatte i forrige Sam-